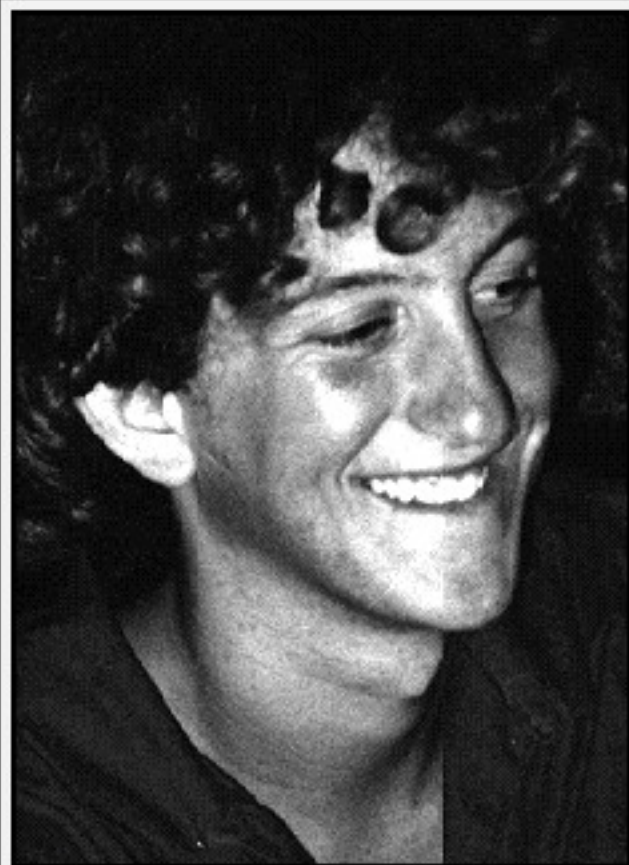


אזכרו של תמיד שרון ז"ל



תמיד שרון

ז"ל



מספרים על תאיר שרון ז"ל

גילה



בתקופת הפעוטון אהב שרון לדבר הרבה על "זברה חמך", מן יצור משונה - ורק כשהיה גדול אמר שזאת היתה רינת רוטשילד שעזבה עם הוריה את הקיבוץ. שרון אהב לשמוע הרבה סיפורים. היה יושב ומקשיב. היה לו הרבה מרץ. הוא ובועז היו בורחים מהגן ולאחר חיפושים היו מוצאים אותם בבית, שותים מיץ ומאזינים לתקליטים - כל זה בגיל שלוש...

כחג השבועות עלה שרון על סוסה, לדהור במהירות ממגרש הכדורגל עד כשהסוסה עצרה, נפל ופתח את הראש. לא הספיק לתפוס את המושכות והסוסה החחילה למפטמה. לא ברור איך לא נפל, רק במפטמה,

מספרים על תאיר שרון ז"ל

עמירם

בתקופת הגן שמעתי את אתי, הגננת שלו, אומרת: "מי שיגלה אצל שרון תכונה רעה, יקבל פרס".

אתי

שרון בלט בכושר מנהיגות חיובית. אני רואה אותו הולך ושובל של ילדים אחריו. הילדים היו כרוכים אחריו. חברו הטוב היה בועז הרטל. הוא היה פותר את כל התקלות בין הילדים, באופן מילולי, בכמה מילים. אני זוכרת שתמיד שמעתי את קולו מקצה הגן עד קצהו. אני לא זוכרת אותו מרביץ או צועק. ילד שלא בוכה. ידע לעבוד עם הילדים ולא התנשא מעליהם. היה פעלתן והיה "גזעי" בטיולים. ידע לזהות צמחים וכושר ההליכה שלו היה מדהים.

היו ילדים שהיו שותים בצמא את דברי - הוא לא. הסתכלתי עליו מרחוק - כשהיה רוצה, היה בא לדבר איתי. שרון יצר סביבו אוירה רגועה של סמכותיות ופעילות.



מספרים על תאיר שרון ז"ל

משה

העבודה בבקר היתה נמשכת אל תוך אחר הצהריים. היינו לוקחים את הילדים וחוזרים לשטח. הילדים והמשפחה כולה היו שותפים להמלטות ולרכיבות הסוסים. עד החושך היינו שוהים בשטח - הילדים גדלו בתוך זה.

היו גם פרוייקטים בגינה הגדלה ליד הכית. את הנוי, העצים, הסוכה לגפן והנדנדה - את הכל עשיתי עם שרון. שרון פיתח מיומנויות טכניות טובות מאד, בעיקר לאחר שהתחיל לעבוד בבקר. מאוחר יותר גם למד לסדר את המערכות האלקטרוניות בכית.

גילה

ההתנסות בהכנת מפגן האש לבר המצווה היתה קשה. למעשה מצא עצמו מכין את הכל לבד וכשצצו בעיות שונות במפגן עצמו - באו אליו בטענות. הוא מאד נפגע. זה נשאר לו להרבה זמן.

מספרים על תאיר שרון ז"ל

הלית

שרון היה אח גדול, אבל הוא לא השתמש במעמד הזה כדי להטיל מרות. מה שמאד בולט ביחסים בינינו זה שכמעט ולא רבנו בכלל. שרון שיתף אותי בדברים אישיים שלו, למרות שלא היה ידוע כדברן גדול. אפילו על בנות דיברנו מדי פעם...

אופיר ניר

זה היה בטיול השנתי (י"א) - הגילוי הראשון של האלכוהול. החברה של מחניים היו המתקדמים מכולם בנושא זה. בלילה ישבנו על איזו גבעה והחברה התחילו לשחות. בשלב מסוים החחילו לגלוש למטה - איל עופר ושרון התחילו לעשות בלגן. שרון עמד וכיוון משאית לא נראית ואני דאגתי להשכיב אותם במיטות. הסיטואציה עצמה היתה נורא מצחיקה.

מספרים על תמיר שרון ז"ל

לכבוד

מזכיר קיבוץ מרום גולן

הנדון: סיום שליחות של תמיר שרון.

ברצוני להודיעך כי תמיר שרון סיים שנת שירות (ש"ש) במסגרת תנועת "הנוער העובד והלומד".

היתה זו שנה של התמודדות אישית בהדרכה בחברה הישראלית, על כל מרכיביה ורבדיה, ובנכם עשה זאת בהצלחה.

ההורים, הקיבוץ, התק"ם ואנו, תנועת הנוער, רשאים להיות גאים בבנים שכאלה.

בברכת שנה טובה

קוטטה - רכז כח אדם שליחים

"הנוער העובד והלומד"

מספרים על תאיר שרון ז"ל

דני רוה

מתאים לו להיות שובב ואחר כך להדריך בתנועה.
שרון לא כל כך אהב את הקטע של ההדרכה. הוא רצה להגיע ליחידה שלו -
בשנת השירות רץ איזה 10 ק"מ כל יום ונהנה מהתקופה כולה.

סבא אברי

הנכד הראשון שלי וכמובן הילד הראשון.
היה מכלה הרבה זמן אצלנו. ראיתי אותו הרבה בתקופה שלאחר גמר הלימודים.
היה שנה בהתנדבות בהדרכה בסניף "הנוער העובד והלומד" באזור.
היה בא, לוקח רכב וסוחב לבד, בלי שום עזרה, את כל מה שהיה צריך בשכיל
הסניף, מכלה אתנו שעה, שעתיים ואחר כך ממשיך הביתה.
דיברתי אתו פעם פעמיים על העתיד.
היה אומר "קודם צריך לגמור בשלום את הצבא. נגמור עם זה ונמשיך הלאה".
לא רצה בכלל לדבר על מה שיהיה בעתיד.
היה מציע לי עזרה בעבודה בגינה. היה ילד נפלא גם להורים,
גם לאחים - למשפחה.
נשארו לי רק זכרונות נעימים. זה מה שנשאר.

מספרים על תאיר שרון ז"ל

חבר מהיחידה

בטירונות היו לו את הזמנים שלו. מישהו היה מעיר אותו 5 דקות לפני הזמן לשמירה אז היה אומר - "תן לישון עוד ארבע דקות..." למסדר בוקר, איך שאומרים את ה-שתיים שלוש הקש... שרון קופץ פנימה ונעמד בהקשב.

אטטרו

שרון היה חבר אופטימי. לא לקח דברים קשה. גם בדרך שהגיע ל"יחידה": בפעם הראשונה ניסה ולא הצליח, ואז הלך ל"שנת שרות" והחליט לנסות שוב. הפעם הצליח בגדול. לא התייאש מדברים.

רגב

היה לי ברור ששרון יגמור את המסלול, כי הכל עובר לידו.

בועז

למרות שהיה ביחידה הזאת, אף פעם לא דיבר על הצבא. לא רק בגלל החשאיות - פשוט מפני שזה לא כל כך עניין אותו.

מספרים על תאריך שרון ז"ל

דגנית

היה מגיע בשבתות לחדר. לפעמים לא היה מסוגל ללכת, בגלל שהרגליים שלו היו כל כך פצועות. ובכל זאת, היה צוחק, קופץ ושר במקלחת.
כל דבר הפך אצלו לבדיחה. תמיד היתה לו איזו בדיחה לספר או לצחוק.
לא כעס, לא רב עם אף אחד - אדם מאושר.

שרון תמיר ז"ל, בן קיבוץ מרום גולן, נטמן בבית העלמין שבלוע הר כנטל, בבית שבו נולד, גדל והתבגר.

המשפחה והחברים נותרו עם הכאב והזכרונות, וסלעי הכזלת העוטפים את קברו, ממשיכים לספר את סיפור חייו.

הספד

הענו שלנו הכזיב הפעם,
שרון.

חתמנו עליו כמפרעה בחגיגה האחרונה,
והנה במקומך נחתה - עננה שחורה.
שמים, בקשו רחמים עלינו!

איזה סתיו מאפיר, איזה עולם שיכור, איזו שעה כעורה!

אל לידתך זינקת,
שרון.

תאב חיים ושחוק.

בחצרות הוריה התגלגלו ילדים מצחוק.

חבריה בפיתה אהבוך כמלאך, פי ידיו אמת הייתה.



אֶל גַּעְרוּתְךָ פָּרַצְתָּ
שָׁרוֹן.

בְּשִׁיר אַחֵר - בְּשִׁיר חֲתוּם וְסָגוּר,
רַק רַעַמַת תִּלְתָּ לֶיךָ הַסְרָבָנִים, הַזְהִיבוּ בְקַרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ הַמִּתְרִיסוֹת.
אֵךְ חֲבָרֶיךָ יָדְעוּ קְתָמִיד, שׁ"לְגָנוּב עִמָּךְ סוּסִים",
זֶה לֹא פִיךָ, זֶה פְּשׁוּט טַעַם הַחַיִּים!

אֶל בַּגְרוּתְךָ לְבָלְבֶתָּ כְּנִיצָן, הַסָּגוּר וַחֲתוּם מִבְּחוּץ,
וְרַךְ וְנִכְסֵף - מִפְּנִים.
אַהֲבָתְךָ זֹאת שְׁאֵף הַנְּצָה,
נִרְקָמָה כְּתַחֲרָה שְׁלֵמָה, בְּעַד־יְנוּת וּבְפִשְׁטוֹת מוֹפְלָאָה.



אַל הַצְבֵּא הַלֶּכֶת
שָׁרוֹן.

בְּקָרִיאת תגֵּר וְאַל שִׂיא הָאֶתְגֵּר.
עִם שְׂרִיקַת טִיל הַפְּלֻדָה, שְׂזִיגֶק בְּעֵקְבוֹתֶיךָ בְּאִימָה מִבְּהִילָה,
נֹתֶרֶת מִלְּאֵךְ שְׁלֵגוֹ, בְּעֵבוֹתוֹת שֶׁל זְכָרוֹנוֹת.

אַנֵּה בּוֹכִים עָלֶיךָ
שָׁרוֹן.

אַנֵּה בּוֹכִים אִיתְךָ עֲכָשִׁיר
מִלְּאֵךְ -

עִם טִיל מְרוֹסֶק.

מספרים על תאיר שרון ז"ל

נועם כרמלי

חושב שקלעו מאד כשאמרו (בהספד) שהיה מלאך. השאילו לנו אותו בתור מלאך שיהיה איתנו.

כל מי שהוא נגע בו, התאהב בו, היו הרבה שלא הכירו אותו, אבל מי שהכיר אותו ידע כמה הוא מיוחד. הייתי איתו שנתיים - זאת היתה פשוט חרויה. היינו ביחד המון, אבל כמה שהייתי איתו זה לא הספיק...

כל כך הרבה תכנונים היו לנו. לגמור כבר את הבלוף הזה, הצבא הזה, ולהתחיל להיות ביחד. לעשות טיול בחו"ל, כל כך רצה למצוא את האושר, לחיות לבד איפשהו, לעשות מה שכראש שלו, בלי שיגידו לו כל הזמן מה לעשות.

כל כך אהב לחיות, לא נכנס לו לראש שזה צבא וצריך לעשות מה שדורשים. מה שלא הסכים לעשות, לא עשה. פחדנו שהמפקד יחשוב שהוא לא מתאים, אבל עם הזמן כולם הבינו שכמה שטויות שהוא לא יעשה, עליו אי אפשר לוותר.

אחרי כל שיחת צוות, בה עלו זכרים כואכים, לא מיהר להגיד את דעותיו, אבל אם היה אומר, אז זה היה אמיתי. גם כשלא אמר דבר, היינו שנינו נכנסים ומנתחים את מה שדובר. היה מעניין לבוא ולשאול אותו לדעתו, כי ידעתי שלא סתם יבוא ויגיד. גם אם משהו מאד הפריע לו, השאיר את זה לעצמו.



אספרים על תאיר שרון ז"ל

שרון הוא האדם האחרון שהגיע לו למות. כי הוא כל כך שנא את זה. כל כך לא נהנה להיות שם. אבל מבחוץ נראה היה שכל דקה שם, היא בשבילו חוויה. שרון דגל ב"איש באמונתו יחיה" וזה קצת מתקשר לאיך שהיה רוצה לראות אותנו עכשיו - היה רוצה שכל אחד יתמודד עם מותו על פי הרגשתו. בשבילי הוא היה אישיות, היה עילוי והיה מלאך.



מכתב להדס

קשה לי עדיין להתבטא בכתב. עם הזמן בטח אלמד לכתוב, והמילים תזרומנה להן נויז, כמיים הנובעים שטעמם נפלא, ועצם לגימתם משיבה עלומים, מחייה ומרווה. כמו שלומד אני לכתוב, לומד אני לאהוב אותך. כל שבוע אלמד פרק חדש שמקיף אותך. ומגדיל את מעול האהבה כאבן הנזרקת למים ויוצרת מעגלים גדלים והולכים עד שמגיעים הם לחוף מבטחים ומתנפצים בעדנה אל מול חופי ליבי.

עכשיו חזרתי ומסדר אחרון (ארוז). התיקים שלנו שוכבים, שוקלים בסביבות ארבעים וחמישה קילו. זה נשמע מפחיד, אבל בסך הכל זו היתה הבחירה שלי, אפילו שרוב הזמן טוב'ים פה, או יותר נכון להגיד שלא אלו תחומי ההתעניינות שלי, קשה לי לומר שזני אעזוב, או אמצא תפקיד יותר מעניין או מספק. בינתיים החזקת מעמד, מקווה שאחזיק ואסיים מסלול.

באמת, אם את וואלח לגבי טקס הסיום, זה רק ליחידה, טקס שאמור להיות צנוע ומלא הווי, אבל לרוב הוא ריק מתוכן וחבל שאי אפשר להזמין אזרחים ואזרחיות. תמיד בילדותי ושבתי שחייל במטכ"ל נחשב יותר מאחרים, אבל מבתוך, זה נראה הרבה יותר עלו.

אם אני עשיתי את זה, אני משער שכל אחד יכול.

אכתה שכתה תאיר שרון, ז"ל לזכרה

היום הורי ביקרו פה. פשוט היה נעים לשבת ולדבר. אני לא אובייקטיבי אבל נראה לי שהם באמת נשים טובים. אמא אחראית על הצד המעשי ואבא על הצד התאורטי. כשנפגש אסביר לך יותר בהרחבה מה הכוונה. בקשר לניפגשת כרי שגשבע הבא יש לי רגילה. אפשר לעשות ככל העולה על רוחנו, הכוונות יתקבל. מקווה שהשבוע יין לך הרבה בחינות, מתכוונות וכדומה. אינני זוכר, אם יש, אז בהצלחה. תצליחי גם בשיעורי נהיגה ותקחי את השבוע. מבטיח לחשוב עיך במטך השבוע.

אוהב, שרון

אכתבים שכתבו לְתאיר שרון ז"ל

שרון,

לכתוב לך מכתב אחרון, שיכנס לחוברת, מחייב אותי להישיר מכת אל האמת, המציאות - זה קשה.

אני רוצה לאסוף את כל המילים, הצלילים, התחושות, הריחות והנופים שחווינו, שהיו לנו יחד, ולצופף אותם, לחבק אותם חזק חזק - ששום דבר לא יברח, לא ישכח. שישארו באותה עוצמה שהיחה שלנו.

תזכור שאהבנו כל פעם עוד קצת, עוד יותר -

עוד מילה, עוד מכת ועוד.. ופתאום זה נקטע..

מאד מתגעגעת ואוהבת

הדס

האלוף עמירם לוין

"עסקנו, חבורה מופלאה של לוחמים ומפקדים, במשימה מורכבת ומסובכת, שהיא שילוב של תבונה, אומץ ותייחוס מהגבוהים ביותר, שגם ביחידה, כמו של שרון, הכרנו עד כה.

כשלפתע, בעוד כל החבורה בשיא כוחה, במרץ נעורים ובאמונה ביכולתם ובמשימתם - כשלנו, פשענו ונככה האור. חמישה לוחמים, ביניהם שרון, מצאו את מותם.

באתי לכאן להתנצל בפניכם על שלא ידענו למנוע את האסון.

אני יודע שאין בכוחי לנחם אתכם, אבל באתי להגיד לכם שמותר לכם לכעוס עלינו - אני מקווה ומי יתן, ויהיה לכם כח להתגבר ולהמשיך לחיות. ומי יתן, ולנו תהיה את התבונה, למנוע אסונות כאלה בעתיד".

אכתבים שכתבו לתאיר שרון ז"ל

שרון הי,

ולא סתם אני אומרת הי,

כי אני מקווה שאתה שומע אותי.

ולא רק אותי, אלא אח כולם.

בשבוע שאז היית בעולמנו, הכנת עפיפון, וכשהעפת אותו, כנראה שלא הבנת את הרמז, והרמז לא היה קטן. הוא רצה להגיד שלום. שזהו זה, המכה הזאת הגיעה, והבנתי את רמז העפיפון.

ובטח עכשיו, כשאתה בעולם אחר, אתה מושיט לנו יד ואומר "הכל בסדר", אבל אנחנו לא רואים כלום, רק מרגישים אבן, מן ברזל שלוחץ בלב!

אני מתגעגעת שרון, אז להתראות,

שלך לתמיד תמיד, קרן

אכתבים, שכתבו לתאיר שרון ז"ל

שלום שרון,

דווקא עכשיו, כשאתה כבר לא עמנו, החלטתי לכתוב לך.

הרעיון להספיד אותך מקומם אותי. הנך רק בן 21 ומסכת חייך תמה, אך לא נשלמה ולא מוצתה. בצד סימני קריאה, נותרו סימני שאלה, ולכן הספד קשה עלי, משום שהוא בבחינת השלמה עם חסרוניך.

תחת זאת החלטתי לכתוב לך על מחשבותי ורגשותי, מרגע שנודע לי על מותך. כל ארוע כזה מחזק בי את המחשבה שאכן אנו חיים בארץ מטורפת, ארץ שאת יושביה היא אוכלת. חבר'ה צעירים וטובים כמותך, משלמים את מחיר חיינו בארץ ואנו יורים ובוכים. המוזר, אך המעניין וכנראה כלחי נמנע הוא, שחבר'ה שכמותך עדיין מוכנים להתנדב לאותן יחידות, שהשרות בהן כרוך גם בסכנת חיים. אכן מדינה מטורפת. אילו יכולנו להביט מן הצד כיום, ודאי היינו נטרפים בתוך מהומת ועדת החקירה על אותו ארוע נורא, בו קפחח את חייך, אך דווקא אנו, שספגנו את המכה, חשים כמו אין הדבר נוגע לנו עוד. ממילא אותך לא נקבל חזרה.

עם מה אתה הולך מאיתנו, שרון? מה קבלת מאיתנו? אני בטוח שרון, שהכייף הגדול והנהדר ביותר שזכית בו, הוא משפחתך. ואם להיות ממוקד יותר - הורייך הנהדרים. לא פעם נתקנאתי בך. אתה כהורייך, פשוט, טבעי, שורשי וללא פוזות.

אכתבים שכתבו לתאיר שרון ז"ל

אוהב טבע, טיולים ומלא סקרנות. אני רואה בעיניי תמונה, שזר לא יבין, אביך משחק איתך כדורגל ברחבת הבית, ובעינייך הוא ודאי שחקן הכדורגל הטוב ביותר.

אמך - עוטפת אותך בשפע משחקים וטיולים, פעלתנות סוחפת ומהנה, וביחד אתה חי בעולם מאושר ועשיר בתוכן.

ובינינו, שרון, גם מקומם של סבא וסבתא לא נפקד מילדותך המאושרת. גם הם שותפים לחוויות המעשירות, להן זכית בחיק המשפחה.

ולא נשכח גם את הלית, הד וקרן. גם עכשיו, בעיצומם של ימי האבל, אתה יכול להמשיך ולהתגאות בהם. בהם, המנסים בכל כוחם להמשיך את מה שחשו שנקטע באותו יום נורא. בהם, האוספים את כל כוחותיהם להאחז בחיים ולהתגבר. אתה יכול לסמוך עליהם ולהיות גאה בהם. אני רואה שלמקרא הדברים הללו, מתפשט על פניך החיוך המפורסם שלך, ואתה יכול, בהחלט, להמשיך ולחייך בגאווה.

אחת החוויות המרגשות שסיפקה לי השעה היתה, המפגש עם חבריך ליחידה. השיחות איתם, נסיונם לנחם, לשמוע, לספור, לקלוט ולהבין, חשפו אותם בפני. אותם הנבחרים, היודעים לצחוק ולבכות, להשתובב ולהרצין, לשאת בעול ולעמוד מול המשפחה בצערה, חשפו בפני חבורה נפלאה. חבורה צעירה בעלת ימה אנושית מיוחדת במינה. חבורה המעוררת גאווה בליבו של כל אחד.



אכתבים שכתבו לתאיר שרון ז"ל

המפגש איתם גילה לי, שכעצם, אחה חלק מכל אלה. אתה אחד מהם. אם אני גאה בהם, הרי שאני גאה בך. וכי איני יכול לומר אותם שבחים עצמם עליך? אולי נזקקחי להם כדי לפתור חלק מסימני השאלה שהותרת. שהרי בדמוחם השתקפה דמותך. דרכם למדתי עליך. יחידה נבחרת היא סודית מעצם טיבה, וכל עוד שלום לאנשיה, היא עוטפת אותם בערפל של סודיות. ואתה מעולם לא נידבח מידע על עצמך. הסודיות הלמה את צניעותך. ודווקא עכשיו, מעידים עליך חבריך, כאילו מתממשת האימרה: "אמור לי מי חבריך - ואומר לך מי אתה".

עמירם

דברים ביום 'היחידה' - 1993

יום חמישי, בחמישי לחודש היום, תאריך שלא נוכל לשכוח לעולם.
ביום זה, לפני תשעה חדשים בדיוק, בשעת בוקר מוקדמת, קופדו חייהם של חמישה
מחיילי 'היחידה' (ערן ויכסלבאום, אריה (אריק) כהן, אלעד שילה, שמרי שפרן
ושרון תמיר).

עוד שלושה מצאו את מותם כמה חדשים קודם לכן, שניים מהם באסון מכת החום
בדרום (ירון בר-דזר וערן עזפר).

שמונה מכנינו - מהטובים שבהם - לא יהיו אתנו יותר.

רק אותנו, ההורים, שליוונו אותם לאורך כל הדרך במסלול חייהם הקצר, יכולים
לחוש את גודל האובדן, אבל המוות המיותר הזה תוך כדי שירות ביחידה, קשר



דברים, שנאמרו ביום 'היחידה' - 1993

אותנו בברית דמים: קשר אותנו, משפחות הנופלים, אחת לרעותה; קשר אותנו למשפחות השכול האחרות שבניהם ניספו ב'יחידה' ולכל משפחת השכול הגדולה של חללי צה"ל וקשר אותנו קשר מיוחד ואמיץ אל 'היחידה' ואל חייליה ומפקדיה. ובמורשת הקרב של 'היחידה', בצד ההצלחות הגדולות והפעולות הנועזות והעלומות שהצילו חי רבים, צריך לזכור גם את הכשלונות, גם את התאוונות וגם, זבעיקר, את האובדן הגדול שאין לו כפרה. כי רק מי שיידע לנתח נכון את גורמי הכשלון ולטפל באומץ בחקלות שמתגלות - רק הוא יוכל להגיע לרמת הביצוע הנדרשת מן היחידה הזו - חוד החנית המודיעיני של צה"ל. ואנחנו, ההורים, שאיבדנו את היקר לנו מכל, מצווים על ידי ביוזו להמשיך בכוחם - כי במוחם ציוו לנו את החיים ומשמעותו של הביטוי הזה מבחינתנו ומבחינתכם - ממשיכי דרכם ביחידה - היא כפולה.



דברים שנאמרו ביום 'היחידה' - 1993

להמשיך ולעשות את העבודה בצורה הטובה ביותר תוך נכונות לתרום את הכל ומיצוי כל הפוטנציאל הטמון בכל אחד מכם ובצד זה, לשמור על הנכס החשוב ביותר והיקר ביותר שבלעדיו אין צבא ואין יחידה - האדם.
רק שמירה על צלם האדם ועל חייו תאפשר ליחידה לבצע את המוטל עליה בצורה וברמה שבה הורגלנו להכיר אותה ולהוקירה.
וזו המסר וזה הציווי - להמשיך ולא לשכוח.

שאול שילה
גבעת ברנר

5.8.1993

שירים לזכרו של תאיר שרון ז"ל

חִינֵךְ מֵאִיר יוֹם חֶרֶף נִסְתָּר
- בְּשִׁדוֹת הַשָּׁרוֹן
צוֹבֵעַ בְּאֲדָם
אֶת אֲדַמַּת הַחֲמָרָה
וְעוֹטֵף הַכֹּל בְּנִהְרָה תְּכֵלֵה
מִנִּי חֶקֶר.
קִטְנוֹ הַיּוֹם
וְלֹא נוֹכַל עוֹד
לֹדֵם עֲלֶיךָ שָׁרוֹן.

- וְאַתָּה - כַּעֲשָׂה־אֵל
קָל כְּרַגְלָיו כְּאֶחָד הַצְּבָאִים אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה
- וְאַתָּה לְכַלּוֹב מֵאִיר בְּדַמְמָתוֹ
- וְאַתָּה צְבִי תִפְאָרְתְּנוּ
שְׁכַשְׁל בְּאַחַת.
וַיִּרְגַּז הַמֶּלֶךְ
וַיַּעַל עַל עֲלִית הַשַּׁעַר וַיִּבֶן...

בְּחָדוֹל וְאֵין
וְסוּף לְכָל
כְּכֹלֹת הַחוּסֵר
בְּבוֹא הַשְּׂכוֹל
מִן יֵשׁ מֵאֵין,
לֹא יֵאָמֵן;

אֵיךְ מִתּוֹךְ הַלֵּא כְּלֹגִים
יֹצֵא הַשְּׁטָן;
וְאֵין דְּמַחַת לוֹ וְצֵל
רַק רַע שְׁאֵי־נֹו חֲדָל.